

POVEȘTILE
MELE
PREFERATE

CELE MAI FRUMOASE
BASME ALE COPILĂRIEI

Traducere de Sorin Petrescu

Ilustrații de Lisa Jackson
Adaptare de Liz Scoggins



Redactare: Carmen Botoșaru
Tehnoredactare computerizată: Corina Huțan

The Fairy Tale Book, Classic Tales from Childhood
Illustrated by Lisa Jackson. Adapted by Liz Scoggins

First published in Great Britain in 2009 by Michael O'Mara Books Limited

Copyright©Michael O'Mara Books Limited 2009
Cover design by Zoe Quayle. Cover image by Paul Moran
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a Grupului Editorial Corint.

București, 2010
ISBN 978-973-128-339-5

Editura CORINT JUNIOR

Difuzare și Clubul Cărții:
Calea Plevnei nr. 145, sector 6, cod poștal 060012, București
Tel.: 021.319.88.22, 021.319.88.33, 021.319.88.77; Fax: 021.319.88.66.
E-mail: vanzari@edituracorint.ro.
Magazinul virtual: www.edituracorint.ro.
www.corintjunior.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Poveștile mele preferate/il.: Lisa Jackson; adapt.: Liz
Scoggins; trad.: Sorin Petrescu. – București: Corint Junior, 2010
ISBN 978-973-128-339-5

I. Jackson, Lisa (il.)
II. Scoggins, Liz (adapt.)
III. Petrescu, Sorin (trad.)
82-93-34=135.1

Format: 32/70x100
Coli tipo: 4
Tiparul executat la: ABAGAR JSC - Veliko Tarnovo; www.abagar.net

Cuprins

<i>Introducere</i>	6
Prințul broscoi	7
Jack și vrejul de fasole	12
Hansel și Gretel	19
Ciubotarul și piticii	25
Soldățul de plumb	28
Frumoasa din pădurea adormită	32
Lebedele sălbatice	38
Rapunzel	46
Cenușăreasa	52
Prințesa și bobul de mazăre	58
Albă-ca-Zăpada	60
Cele douăsprezece prințese	68
Mica Sirenă	74
Cutia cu iască	81
La răsărit, unde are casa soarele, și la apus, unde locuiește luna	88
Degețica	96
Rumpelstiltskin	102
Privighetoarea	106
Croitorașul cel viteaz	111
Crăiasa Zăpezii	118

Introducere

Fiecare poveste din această carte a fost aleasă special pentru magia ei și pentru misterul ce-o învăluie. Vei întâlni numeroase personaje îndrăgite și îți vei face noi prieteni minunați, ale căror peripeții te vor încânta și te vor ului, cu siguranță. De la prințese frumoase la uriași înspăimântători, în paginile acestei cărți te așteaptă exact poveștile pe care ți le dorești.



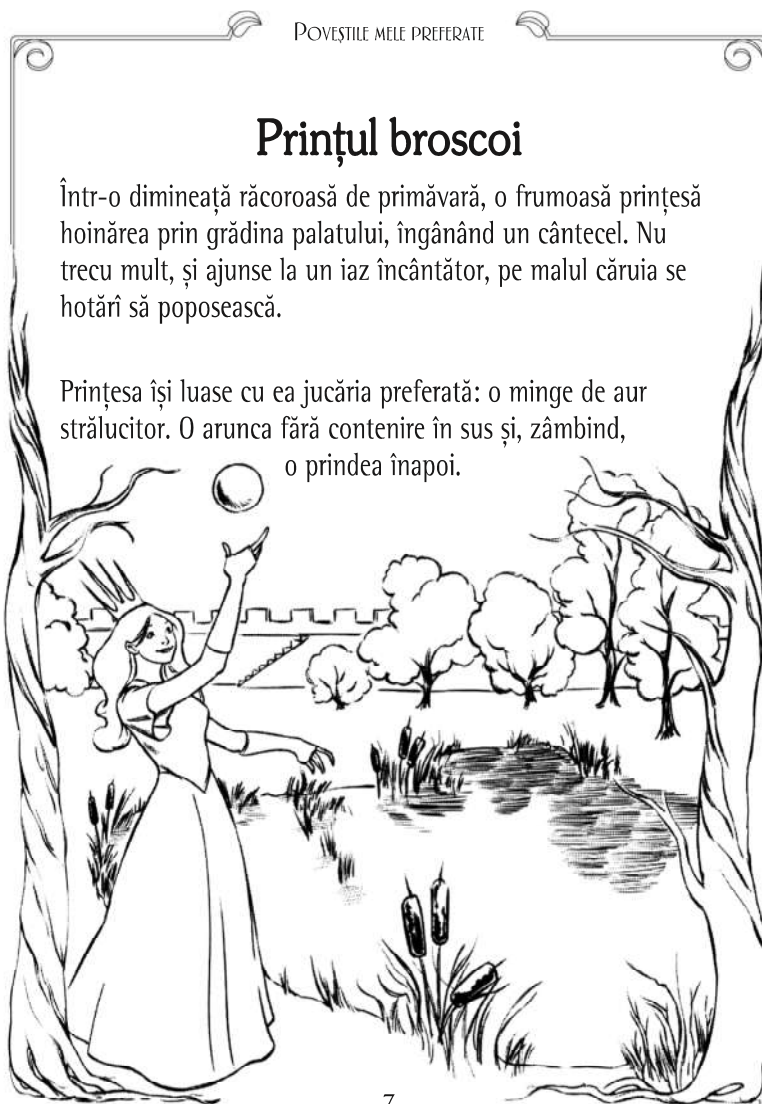
Ilustratorul

Lisa Jackson a studiat desenele animate clasice la Colegiul Superior Ballyfermot, după care s-a dedicat designului grafic și benzilor desenate. Actualmente, ilustrează cărți pentru copii. Locuiește în Irlanda, Dublin.

Prințul broscui

Într-o dimineață răcoroasă de primăvară, o frumoasă prințesă hoinărea prin grădina palatului, îngânând un cântecel. Nu trecu mult, și ajunse la un iaz încântător, pe malul căruia se hotărî să poposească.

Prințesa își luase cu ea jucăria preferată: o minge de aur strălucitor. O arunca fără contenire în sus și, zâmbind, o prindea înapoi.



Devenind tot mai sigură pe ea, începu să arunce mingea și mai sus ca până atunci. Dar se întâmplă că nu o mai prinse, iar mingea căzu pe pământ și se rostogoli în apă. Privind iazul, biata fată își dădu seama că era atât de adânc, încât nu putea vedea fundul apei. Iar mingea nu se zărea pe nicăieri.

– Mingea mea iubită! Aș da orice să o pot primi înapoi! se văită prințesa.



Și de cum rosti aceste cuvinte, din iaz apăru un mic broscoi care-o întrebă de ce era așa de supărată.

– Ce-ți pasă ție, broscoiule? spuse ea, cu amărăciune. Mingea mea de aur a căzut în iaz și nu o voi mai avea niciodată înapoi.

După un răgaz de gândire, broscoiul spuse:

– Dacă-mi vei promite să mă iubești pe veci și mă vei lăsa să locuiesc cu tine în palat, ți-o voi aduce de îndată. Nu va trebui decât să mă lași să mănânc din farfuria ta și să dorm pe perna ta.

Gândind că broscoiul nu va fi în stare să se țină după ea până la palat, prințesa acceptă:

– Foarte bine, pufni ea.

Broscoiul se aruncă atunci în apă și, nu peste multă vreme, se întoarce cu mingea. Înghățând-o, prințesa o rupse la fugă. Și nu se opri nici când îl auzi în spate pe broscoi amintindu-i de făgăduiala făcută.

Dar în seara următoare, pe la vremea cinei, pe treptele palatului răsunară niște lipăituri – *plici-pleasc, plici-pleasc* – și, după o bătaie în ușă, o voce subțirică prinse să cânte:

*Prințesă, deschide iute al ușii zăvor,
Iubitu-ți din pădure e nerăbdător.
Adu-ți aminte ce-ai promis la iaz, lângă laur,
Onoarea-ți regească este regulă de aur!*

Prințesa dăduse uitării făgăduiala făcută broscoiului. Privi vinovată spre rege.

– Ce se întâmplă, copila mea? întrebă acesta.

– Ieri, un broscoi m-a făcut să-i promit că, dacă-mi va scoate mingea din iaz, va putea locui cu mine aici.



– Și ți-a adus mingea? întrebă regele.

– Da, răspunse încet prințesa.

– Atunci, va trebui să-ți ții făgăduiala, așa cum spune broscoiul, copilă dragă! Dă-i drumul înăuntru!

Ridicându-se în silă din scaun, prințesa deschise ușa.

Plici-pleasc, plici-pleasc! Micul broscoi sări direct în farfuria ei.

Prințesa își pierdu pofta de mâncare, iar după ce broscoiul își puse burta la cale, îi ceru fetei să-l ducă în dormitorul ei. Acolo, sări pe perna fetei și căzu într-un somn adânc. În dimineața următoare, broscoiul se întoarse la iaz. Prințesa suspină ușurată, dar seara, spre groaza ei, pe treptele palatului se auzi același lipăit – *plici-pleasc, plici-pleasc!* Și după o bătaie la ușă...

*Prințesă, deschide iute al ușii zăvor,
Iubitu-ți din pădure e nerăbdător.
Adu-ți aminte ce-ai promis la iaz, lângă laur,
Onoarea-ți regească este regulă de aur!*

Și din nou, în aceea seară, broscoiul măncă din farfuria ei și dormi pe perna ei, după care, odată cu zorile, se întoarse la

iaz. În cea de-a treia seară, lucrurile se petrecură exact la fel, dar când prințesa se trezi în dimineața următoare, dădu cu ochii de un prinț.

– De unde ai apărut? întrebă ea, uluită.

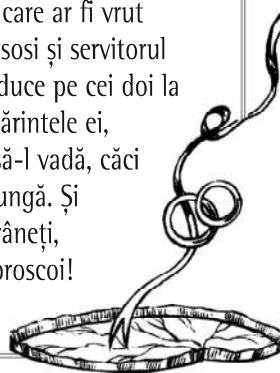
– Cu multă vreme în urmă, o vrăjitoare rea m-a blestemat să mă transform într-un broscoi, până când unei prințese i se va face milă de mine și mă va lăsa să mănânc din farfuria ei și să dorm trei zile la rând pe perna ei.

– Acum, că ai desfăcut blestemul, continuă prințul, aș fi fericit să accepți să-mi fii soție și să locuim împreună în castelul meu.

Deși uluită, prințesa se arată bucuroasă că regele o silise să-și țină făgăduiala făcută broscoiului. Zâmbind, acceptă:

– Da!

Căci deja se îndrăgostise de prinț, alături de care ar fi vrut să-și petreacă tot restul vieții. După nuntă, sosi și servitorul cel mai credincios al prințului, pentru a-i duce pe cei doi la castel. Prințesa își luă rămas-bun de la părintele ei, regele, știind că va putea veni oricând să-l vadă, căci până la castelul prințului nu era cale lungă. Și astfel, trăi fericită până la adânci bătrâneți, alături de prințul care odată fusese broscoi!



Jack și vrejul de fasole

Cu multă vreme în urmă, într-o colibă mică, ce-avea o grădiniță în spatele ei, locuiau o văduvă și fiul ei, Jack. Creșteau o vacă, trăind din vânzarea laptelui. Dar, cu anii, vaca dădea tot mai puțin lapte, până când, într-o zi, nu a mai avut deloc. Atunci, mama lui Jack îl trimise pe acesta cu vaca la târg, spunându-i: – Să o vinzi pe bani buni. Trebuie să ne găsim alt mijloc de trai.

Fluierând un cântecel vesel, Jack porni cu vaca pe drumul către târg. Nu după multă vreme, întâlni un om care, dându-i binețe, îl întrebă unde ducea vaca.

– S-o vând la târg, să ne putem cumpăra mâncare pentru la iarnă, spuse băiatul.

– Chiar așa? făcu omul. Apoi, deschizându-și pumnul, adăugă: Mă întreb dacă nu ai vrea să-mi dai mie vaca în schimbul boabelor ăstora de fasole.

– Nici vorbă! răspunse Jack, care era un băiat isteț. Vaca asta face mult mai mult decât o mână de boabe de fasole.



– Bine, dar astea sunt niște boabe de fasole fermecate! exclamă omul. Plantează-le diseară, și până dimineața o să crească un ditamai vrejul, până la cer!

Bietul Jack se lăsă convins și primi boabele de fasole. Apoi privi îngrijorat la omul care, luând vaca, plecă fluierând fericit.

Când Jack ajunse acasă, mama lui se miră să-l vadă așa de repede înapoi.

– Cât ai primit pe vacă, Jack? se grăbi ea să întrebe.

Luându-și inima în dinți, băiatul întinse palma în care ținea boabele de fasole.

– Ce-s astea? strigă femeia. Unde sunt banii?

Auzindu-l pe Jack povestindu-i despre omul întâlnit pe drumul către târg, văduva se înfurie. Aruncă boabele pe fereastră și-l trimise pe băiat la culcare fără să-i mai dea de mâncare.

În dimineața următoare, Jack observă că, deși soarele ar fi trebuit să fie de mult pe cer, în odaia lui era tot întuneric. Privind pe fereastră, rămase mut de uimire. În apropierea colibei crescuse un vrej de fasole uriaș, exact așa cum prezisese omul acela. Frunzele sale enorme împiedicau razele soarelui să ajungă pe pământ. Prinzând curaj, Jack ieși pe fereastră și porni să se cațere pe vrej. Ducea, într-adevăr, până la cer. Și continuă să urce până ce trecu dincolo de nori.

Ei, și chiar în vârful, Jack dădu peste o cărare. Doar n-avea să se oprească tocmai acum... așa că merse mai departe, până-i apărură în cale o casă uriașă, în care se afla o femeie înaltă.

– Bună ziua, spuse Jack.

Pentru că fusese trimis la culcare fără să mănânce ceva, și nici nu apucase să-și ia micul dejun, băiatul se grăbi să o întrebe:

– Nu ai putea să-mi dai ceva de mâncare?

Râzând la o așa rugămintă, femeia îi făcu semn să intre.

– Trebuie să ai grijă, îl avertiză ea. Bărbatul meu e căpcăun și, dacă dă cu ochii de tine, o să te înfulece pe dată!

Jack o urmă în bucătărie unde mănca iute pâinea și brânza pe care femeia i le oferise. Dar taman când termină de înghițit și ultima firimitură, casa prinse să se zguduie din pricina unor pași bubuitori. Căpcăunul se întorcea acasă!

– Repede! Ascunde-te aici! strigă femeia, împingându-l pe Jack într-un cuptor mare și închizând ușa.

Prin grătarul cuptorului, Jack văzu un ditamai uriașul: căpcăunul era cât ușa. Adulmecă aerul și strigă:

– Tiri-bom-bom-bom, îmi miroase a sânge de om!

Încredințându-l că nu erau decât ei doi, soția sa îi puse masa. După ce mănca, uriașul căpcăun scoase la iveală mai multe

pungi de galbeni pe care prinse să-i numere. Dar erau atât de mulți, încât, ajungând abia la jumătate, adormi pe neașteptate. Atunci, Jack ieși din cuptor. Trăgând binișor o pungă de sub laba căpcăunului, băiatul o luă la goană spre vrejul de fasole, pe care se grăbi să coboare.

Mama lui Jack se arată foarte fericită când văzu galbenii aduși de băiatul ei. O vreme, trăiră îndestulați; iar când monedele de aur se terminară, Jack se hotărî să urce iar pe vrejul de fasole. Și ajungând la casa cea mare, dădu iar de femeia cea înaltă.

– Bună ziua, spuse el cu îndrăzneală. Ai ceva de mâncare?

– Obrăznicătură! zise femeia. Tot tu ai fost mai demult aici. După aceea, bărbatului meu i-a lipsit o pungă de galbeni. Mai bine ai pleca, înainte să te înghită!

Însă Jack o rugă să-i dea ceva de mâncare, așa că femeia îi oferă brânză cu pâine. Și, ca și mai înainte, când termină de înghițit și ultima firimitură, casa prinse să se zguduie de pași bubuitori. De astă dată, Jack dispăru în cuptor. Și, tot ca și prima oară, căpcăunul prinse să strige:

– Tiri-bom-bom-bom, îmi miroase a sânge de om!

